

Het Kerstkindje

Hanneke Mostert

Mama, mama!’
Sara komt uit school gerend. Ze heeft de rits van haar winterjas openstaan en haar sjaal in haar hand. Mama staat op het schoolplein te wachten. ‘Mama, ik mag een versje opzeggen op het kerstfeest!’ Mama lacht. ‘Dat is fijn, lieverd! Doe je eerst even je jas dicht? Het is koud.’

Sara doet gauw haar jas dicht.

‘Dus jullie zijn al aan het oefenen voor het kerstfeest?’ vraagt mama. Ze doet de sjaal bij Sara om.

Sara knikt. ‘Ja’, zegt ze blij, ‘en we maken ook werkjes voor het kerstfeest. Ik heb vandaag een kerstster gemaakt, met glitters erop!’

‘Leuk’, zegt mama. Ze geeft Sara een hand en samen lopen ze naar huis.

Onderweg vertelt Sara enthousiast verder. ‘En we hebben een liedje geleerd voor het kerstfeest.’ Meteen begint ze te zingen: ‘Vlammetje, vlammetje, schijn maar zacht ...’ ‘Mooi hoor. En wat kun je het al goed!’ zegt mama.

‘En de juf zegt dat alle papa’s en mama’s op het feest mogen komen’, vertelt Sara. Ze praat maar door over het kerstfeest.

Als papa 's avonds thuiskomt, vertelt Sara alles nog een keer. 'En weet u, papa, de juf hangt alle werkjes op bij het kerstfeest en die mogen jullie bekijken en ze doet kaarsjes aan en ...'

'Sara', zegt mama, 'nu moet je eerst je bord leeg eten. Je praat zoveel. Je eten wordt koud.'

Vlug eet Sara door.

Na het eten mag Sara de kinderbijbel ophalen. Ze klimt bij papa op schoot. Papa doet de bijbel open. 'Wat heeft de juf vandaag uit de bijbel verteld?' vraagt hij.

Sara moet even nadenken. O ja, nu weet ze het weer. 'Over Maria en de engel', zegt ze blij.

'Knap dat je dat nog weet', zegt papa. Hij zoekt het verhaal op en leest het voor. Stil luistert Sara.

Maria is alleen als de engel Gabriël op bezoek komt. De engel zegt dat Maria een kindje zal krijgen. Een heel bijzonder kindje. Het zal Gods Kind zijn en Maria mag de moeder zijn. De engel zegt dat het Kindje Jezus moet heten.

Als papa het verhaal heeft voorgelezen, doet hij de bijbel dicht.

'Ja, maar', roept Sara, 'de juf vertelde ook nog van Jozef! Dat hij met Maria ging trouwen, omdat de engel ook bij hem was geweest.'

Papa lacht. 'Je hebt wel heel goed geluisterd, Sara', zegt hij.

Hij doet de bijbel weer open en leest ook dat stukje nog voor.

'Mooi hè', zegt Sara als het verhaal uit is. 'Jij krijgt ook een baby, hè mama, net als Maria.'

Mama legt haar hand op haar dikke buik en knikt. 'Ja', zegt ze, 'en dat baby'tje wordt misschien net als Jezus met het kerstfeest geboren, een kerstkindje.'
Dat zou leuk zijn, denkt Sara. Een broertje of zusje met Kerst!

In de klas is alles klaar voor het kerstfeest. Alle kerstwerkjes zijn af. De juf heeft ze opgehangen, zodat de papa's en mama's ze kunnen bekijken. Nog één nachtje slapen, dan is het zover.

Sara kan haar versje helemaal zelf opzeggen, zonder dat de juf helpt. Ze heeft goed geoefend.

Misschien mag ik mijn nieuwe jurk wel aan naar het kerstfeest, denkt Sara.

Ze wil het meteen vragen als ze uit school komt. Maar als ze naar buiten loopt, ziet ze mama niet op het schoolplein staan.

De juf wacht samen met Sara. 'Misschien is mama een beetje laat', zegt ze.

Dan opeens ziet Sara papa aankomen. Papa? Maar die moet toch werken?

Papa's gezicht staat helemaal blij. 'Je hebt een broertje, Sara!' zegt hij.

'Echt waar?' roept Sara. 'Joepie! Mag ik 'm zien?'

Papa lacht. 'We gaan gauw naar huis, dan kun je de baby zien.'

De juf geeft papa een hand. 'Gefeliciteerd!' zegt ze. Dan buigt ze zich naar Sara. 'Wat fijn, Sara', zegt ze, 'nu ben jij de grote zus!'

Papa loopt met Sara naar huis. Sara kan haast niet wachten om de baby te zien. Als ze thuis zijn, rent ze naar boven.

Mama ligt in bed met de baby in haar armen. De baby huilt.

‘Kijk eens’, zegt mama, ‘dit is Sem, je broertje.’

Sara kijkt naar de baby. Wat is hij klein. En wat huilt hij.

‘Mama’, zegt Sara, ‘morgen als we naar het kerstfeest gaan, mag de baby niet zo huilen, hoor.’

‘Luister eens, Sara’, zegt mama, ‘nu kan ik niet mee naar het kerstfeest. Ik moet nog in bed blijven. En Sem is nog veel te klein om mee te gaan. Papa gaat met je naar het kerstfeest.’

‘Ja, maar ...’ zegt Sara, ‘ik mag een versje opzeggen en dan kunt u mijn werkjes niet zien!’

‘Dan mag je dat thuis aan mij laten zien, lieverd’, zegt mama, ‘ik kan echt nog niet mee morgen.’

Boos en verdrietig loopt Sara naar haar eigen kamer. Het is helemaal niet leuk dat mama nu niet mee gaat naar het kerstfeest.

Opeens verschijnt er een gezicht om het hoekje van Sara’s deur. Sara kijkt op. Het is een mevrouw met witte kleren aan.

‘Jij bent vast Sara!’ zegt ze vrolijk.

Sara zegt niets.

‘Ik ben zuster Julia’, zegt de mevrouw, ‘ik kom mama en Sem verzorgen. Weet je dat ik heel goed ben in beschuit met muisjes maken? Zal ik er een voor jou klaarmaken?’

Sara schudt haar hoofd. ‘Nee!’ zegt ze boos.

Dan gaat de deurbel.

‘Even kijken wie daar is’, zegt zuster Julia en ze loopt naar beneden. Het zijn opa en oma. En even later komen oom Paul en tante Marijke ook.

Sara wil iedereen over het kerstfeest vertellen, maar ze willen allemaal naar de baby kijken en de baby vasthouden en met papa en mama praten. En zuster Julia heeft ook al geen tijd om naar Sara te luisteren, want zij heeft het druk met koffie inschenken en beschuit met muisjes klaarmaken voor de visite.

Eindelijk is al het bezoek weer weg. Papa maakt het eten klaar. Opeens herinnert Sara zich weer dat ze nog wat wilde vragen aan mama. Ze rent de trap op. Maar als ze halverwege is, hoort ze papa roepen.

‘Sara, kom eens terug. Mama en Sem moeten even slapen.’

‘Ja, maar ik moet mama vragen of ik mijn nieuwe jurk aan mag naar het kerstfeest’, zegt Sara.

‘Dat komt straks wel’, zegt papa.

Boos en hard stampend komt Sara weer naar beneden.

‘Zachtjes doen!’ zegt papa streng. ‘Anders maak je mama en Sem wakker.’

Sara vindt het helemaal niet leuk meer om een broertje te hebben.

De volgende avond is het zover. Het is kerstfeest op school. Buiten is het al donker als papa en Sara naar school lopen. Sara heeft haar sjaal om en muts op, want het is koud. Onder haar dikke winterjas heeft ze haar nieuwe jurk aan.

Als ze op school komen, zijn er al veel kinderen met hun papa’s en mama’s. Sara hangt haar jas op. Papa brengt haar bij de andere kinderen vooraan in de klas. Sara gaat naast haar vriendinnetje Eva zitten.

‘Hoi Eva’, zegt ze.

‘Hoi Sara’, zegt Eva, ‘de klas is mooi, hè?’
Sara kijkt rond. De juf heeft de werkjes opgehangen en overall branden kaarsjes. ‘Ja, heel mooi’, zegt Sara.
Papa geeft Sara een kus. ‘Ik ga een plekje achter jou zoeken’, zegt hij.
Eva wijst naar de jurk van Sara. ‘Mooie jurk’, zegt ze.
Sara knikt. ‘Het is mijn nieuwe jurk.’
Ze zwaait naar papa. Hij is een paar rijen achter haar gaan zitten en zwaait terug.
Dan gaat het kerstfeest beginnen.
Als ze gezongen hebben, mag Sara het versje opzeggen dat ze heeft geleerd. Ze vindt het wel een beetje spannend. Er zijn zoveel mensen! De juf houdt een microfoon voor Sara’s mond. Zachtjes zegt Sara:
‘Het kleine Kindje Jezus, maakt ons allemaal blij,
want Hij is gekomen, voor jou en voor mij.’
Ze doet het heel knap. Sara kijkt naar papa. Hij steekt zijn duim op. Jammer dat mama het niet kan horen ... Samen met de andere kinderen uit de klas zingen ze allerlei kerstliedjes. En dan wordt het stil.
‘Sara’, zegt de juf, ‘bij jullie is gisteren een baby’tje geboren. Waar slaapt dat baby’tje in?’
Sara kijkt op. ‘In een wiegje natuurlijk’, zegt ze.
‘En wat heeft het baby’tje aan?’
Dat weet Sara wel. ‘Een wit truitje en broekje. Die heb ik samen met mama uitgekozen, voordat de baby werd geboren’, vertelt ze.
‘De baby boft maar met zo’n lieve grote zus’, zegt de juf.
Sara kijkt trots om naar papa. Hij lacht en geeft haar een knipoog.
‘En nu’, zegt de juf, ‘ga ik een verhaal vertellen over een

baby'tje dat geen wiegje had om in te slapen en geen mooie kleertjes aanhad. Luister maar eens ...'

Jozef en Maria wonen in Nazareth. Keizer Augustus, die de baas is in Israël, wil weten hoeveel mensen er in zijn grote land wonen. Daarom moeten alle mensen naar de plaats gaan waar hun familie vandaan komt, om hun naam op te laten schrijven. De familie van Jozef en Maria komt uit Bethlehem. Daarom moeten Jozef en Maria op reis naar Bethlehem. Dat is een hele lange reis vanaf Nazareth. Jozef en Maria kunnen niet met de auto gaan, of met het vliegtuig, de trein of de bus, want die waren er toen nog niet. Ze moeten het hele eind lopen. Maria heeft een dikke buik, want in de buik van Maria zit een baby. De baby komt al gauw en Maria wordt heel moe van het lopen.

'Ja', roept Sara. 'Mama was soms ook zo moe toen de baby in haar buik zat en zij hoefde niet eens zo ver te lopen.'

De juf lacht. 'Ssst', zegt ze, 'dan zal ik doorgaan met vertellen.'

Als Jozef en Maria eindelijk in Bethlehem aankomen, is het erg druk. Er zijn nog veel meer mensen naar Bethlehem gekomen om hun naam te laten opschrijven. Jozef en Maria gaan naar de herberg, dat is een soort hotel waar je kunt slapen. Jozef klopt aan. De herbergier, de baas van de herberg, doet open.

Jozef vraagt: 'Heeft u vannacht een plekje voor mijn vrouw en mij om te slapen?'

De herbergier schudt zijn hoofd. 'Nee, ik heb geen enkel plaatsje meer vrij.'

Maria kijkt bang naar Jozef. Ze krijgt bijna haar baby en ze kunnen toch niet op straat slapen?

Jozef probeert het nog een keer. 'Maar herbergier, mijn vrouw is zo moe en zal gauw haar kindje krijgen. Waar moeten we dan heen?'

De herbergier haalt zijn schouders op. 'Dat weet ik niet, maar ik zit vol. Misschien is er ergens anders nog een plaatsje.'

Het wordt al donker buiten. Na lang zoeken zien Jozef en Maria een oude stal. In de stal ligt stro en er staat een voerbak waar de dieren uit kunnen eten. Het is niet zo'n mooie slaappleaats, maar iets anders is er niet.

In deze stal wordt het Kindje Jezus geboren. Maria doet doeken om Hem heen. Zo blijft het Kindje warm. Een bedje is er niet. Daarom leggen ze het Kindje in de voerbak, de kribbe.

Wat zijn Jozef en Maria blij! Dit is het Kindje waar de engel Gabriël over heeft verteld. Dit is de Zoon van God, Die naar de aarde is gekomen als een klein babytje om alle mensen gelukkig te maken. Jozef en Maria danken God voor hun Kindje.

De juf is even stil en laat een plaat zien van het verhaal. Sara ziet Jozef en Maria met het Kindje in de kribbe.

Oh, denkt ze, Jezus had niet eens een mooi wiegje en mooie kleertjes zoals Sem heeft ...

De juf vertelt weer verder.

Buiten in het veld vlakbij Bethlehem zijn herders. Zij letten deze donkere nacht goed op de schapen. Er mogen geen wilde dieren bij de schapen in de buurt komen. Maar opeens is het helemaal licht om de herders heen.

Ze schrikken en doen hun handen voor hun ogen. Wat is dat!?

Voorzichtig kijken ze door hun handen heen. Ze zien een engel staan. Langzaam halen ze hun handen voor hun ogen weg. Bang kijken ze elkaar aan.

De engel ziet dat de herders bang zijn. ‘Wees maar niet bang’, zegt hij. ‘Ik kom jullie iets moois vertellen. Er is een Kindje geboren. Een heel bijzonder Kindje, dat God al zo lang heeft beloofd. Jullie kunnen Hem vinden in Bethlehem. Hij ligt in doeken, in een voerbak, een kribbe.’

Dan komen er ineens nog veel meer engelen. Samen zingen ze een lied. Zo’n mooi lied hebben de herders nog nooit gehoord. De engelen zingen: ‘Ere zij God in de hoge en vrede op aarde voor alle mensen van wie God houdt.’

De herders luisteren stil. Wat is dat een prachtig lied!

Dan is het lied uit. Opeens is het weer donker en stil om de herders heen. Alle engelen zijn weg. Zou het echt waar zijn wat de engel heeft gezegd? Snel staan de herders op en lopen naar Bethlehem. Ze gaan het Kindje zoeken, want ze willen het Kindje zo graag zien!

‘Net als bij Sem’, zegt Sara, ‘toen hij geboren werd, wilde ook iedereen bij hem kijken.’

De juf knikt. ‘Zal ik verder vertellen?’ vraagt ze.

‘Ja’, zegt Sara. Ze wil graag horen of de herders het Kindje vinden.

In Bethlehem vinden de herders het Kindje Jezus in de stal, precies zoals de engel heeft gezegd. De herders knielen bij de kribbe neer. Wat zijn ze blij dat zij Jezus

mogen zien, de Zoon van God, Die iedereen gelukkig wil maken.

Buiten wordt het al licht. De herders gaan weer terug naar hun schapen. Maar onderweg vertellen ze aan iedereen over het Kindje Jezus.

‘En’, zegt de juf, ‘wij mogen ook aan iedereen vertellen dat Jezus is geboren!’

Wat een mooi verhaal, denkt Sara.

De kinderen zingen nog een lied. Dan moeten ze hun handen vouwen en ogen dichtdoen. De juf dankt God voor het fijne kerstfeest en voor het broertje van Sara.

Opeens krijgt Sara er een beetje spijt van dat ze zo boos was op Sem. Hij is nog zo klein. Eigenlijk kan hij het helemaal niet helpen dat hij moet huilen. Papa en mama moeten nu natuurlijk niet meer alleen voor haar zorgen, maar ook voor Sem.

Sara loopt met papa terug naar huis.

‘Papa’, vraagt Sara, ‘hadden Jozef en Maria ook een geboortekaartje voor hun Kindje?’

Papa schudt zijn hoofd. ‘Nee, voor Jezus was er geen geboortekaartje. Maar de engelen vertelden dat Hij was geboren.’

Thuis loopt Sara gauw naar boven om mama het boekje te laten zien dat ze heeft gekregen.

‘Kom’, zegt mama en ze houdt haar dekbed omhoog, ‘kom je naast me liggen?’

Snel kruipt Sara onder mama’s dekbed. En dan mag ze mama alles over het kerstfeest vertellen. Ze mag het versje opzeggen voor mama en samen zingen ze de kerstliedjes. Sara vertelt het kerstverhaal na dat de juf heeft verteld.

‘Mama’, vraagt Sara als ze alles heeft verteld, ‘Jozef en Maria waren wel blij met Jezus, hè?’

Mama knikt. ‘En de herders ook’, zegt ze, ‘net zoals wij heel blij zijn met Sem.’

Sara knikt.

Mama geeft Sara een kus. ‘Wil jij Sem even vasthouden?’ vraagt ze.

Sara kijkt blij naar mama. ‘Mag dat?’

Mama lacht en haalt Sem uit het wiegje. ‘Zo moet je hem vasthouden’, legt ze uit. Ze legt Sem in de armen van Sara.

Voorzichtig houdt Sara hem vast. Het is toch wel fijn om zo’n lief broertje te hebben!

